Ч. 141. Субота 9 липня (26 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з п. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(*„Montagsrevue“ о подорожи д-ра Кербера до Галичини. — Справа балканьского союза. — Конець міліонів Картузів. — Росийско-японьска війна*).

„Montagsrevue,“ навязуючи до коментарів, які викликала чутка о подорожи президента міністрів д-ра Кербера в Галичині, каже, що нема в тім нічого дивного, що президент міністрів яко міністер справ внутрішних і управитель міністерства справедливости хоче особисто пізнати стан річий в Галичині. „Галичина і Буковина — каже згадана ґазета — в многих точках ніяк не рівні иншим частям Австриї; ріжнять ся як населенєм і культурним та економічним розвоєм, так і відносинами ґроісповідними. Муж, що стоїть на чолі правительства, повинен пізнати ті краї, скоро їх потреби мають бути справедливо заспокоєні. Длятого підсуванє політичних мотивів подорожи д-ра Кербера єсть зовсім злишне, а вже зовсім дивний єсть коментар, після котрого подорож міністра має на цїли поправу его відносин до Кола польского. Як би так дійстно було, то треба би перед тим шукати инших доріг до їх поправленя, а подорож до Галичини означала би тоді лиш осягненє вже користного успіху. „Montagsrevue“ покликує ся на приміри в инших державах, де міністри дуже часто входять в безпосередні зносини з виборцями. Коли у нас так не єсть, то се доказом, що наше житє конституцийне ще не розвинуло ся як потреба. Згадана ґазета кінчить:

„Коли однак шеф правительства раз вибирає ся поміж виборців, то що найбільше можна з того вносити, що така особиста стріча єсть в інтересі адміністрациї. Поляки і Русини в Галичині, Румуни на Буковині замість лихословленого противника, пізнають щирого приятеля, котрий відносить ся прихильно до їх бажань і о скілько може, сповняє їх. Др. Кербер стіснить союз давної дружби і навяже новий. То може бути прикре лиш для тих, котрі в гідній сожаліня засліпленю думають, що суть досить сильні до поваленя конституцийних мурів; впрочім викликало в цілій державі вдоволенє змаганє правительства, маюче на цїли помноженє приклонників нормальної парляментарної працї. В тім значіню подорож д-ра Кербера до Галичини буде дійстно також політичною подорожю.“

Від якогось часу ходить чутка, що межи Болгарією, Сербією і Чорногорою ведуть ся чи вели ся переговори в справі заключеня тридержавного союза на Балкані. З болгарскої сторони уважають чомусь за потрібне заперечити тепер ту чутку. Президент болгарского кабінету заявляє, що всї чутки, ширені в послідних часах на темат „тридержавного союза балканьского“, суть безосновні. Відносини Болгариї до Сербії опирають ся на економічних основах а до політичного зближеня ще далеко. Зближенє до Чорногори не далось би оправдати ані економічними ані політичними взглядами. Петров висказав вдоволенє з турецко-болгарского договору і жаль, що опозиция старає ся зменшити его значінє. Треба би бажати — закінчив Петров — щоби великі держави з цїлою енерґією старали ся у Порти, щоби проєкт реформ міг остаточно бути переведений.

Голосна справа міліонів Картузів дійшла остаточно до кінця. Добили ї зізнаня кухаря Картузів, якогось Сендра, котрий кинув несправедливо підозрінє на судию Маскіранда, котрий нїби то перший мав зробити Картузам предложенє в справі підкупства президента міністрів Комба і его сина. Звітник слїдчої комісиї для справи Картузів має тепер в палаті послів поставити слїдуючі внесеня: 1) Констатує ся, що слїдство виказало вповні честність президента міністрів і его сина і що Маскіран не мав з тою справою нічого спільного; — 2) Висказує ся сожалїнє, що президент міністрів говорив о наміренім підкупстві, чого дійстно

---

21)

БЕЗ МОВИ.

(З російского — *Володимира Короленка*.

(Дальше).

Джон Келлей вийшов з своєї засїдки і запукав — як було умовлено — до вікна судиї Дікінзона.

Судия виставив голову з видом чоловіка, що наперед всьо знає, що ему мають сказати.

— Ну, що, Джон? Куди пійшов наш пташок?

— Нікуди не пійшов. Сидить все на тім самім місци.

— Сидить все... добре. Чи він виявив в якій спосіб свої наміри?

— Менї здаєть ся, сер Дікінзон, що він не має ніяких намірів.

— Кождий чоловік має наміри, Джон — сказав Дікінзон, усьміхаючи ся милосердно над простотою сторожа Дубльтавну. — Вірте менї, кождий чоловік має цїлком певно якісь наміри. Коли я на примір іду до пекаря, то се значить, що я намірєю купити хліб, то чей ясне, Джоне? Кладу ся до ліжка, то маю очивидячки намір спати. Правда?

— Цїлком справедливо, сер.

— Гу, а коли... (тут прибрало лице старого джентльмена насьмішливий вигляд) коли би ви мене побачили, що серед ночи кручу ся коло зелїзничого маґазину і пробую его замки і двері... Розумієте мене, Джон?

— Цілковито, сер... Але... Коли чоловік сидить лиш на лавці і зітхає...

— Well! З того очвидно дасть ся поки що лиш мало заключати. Він має право, як і кождий инший сидїти на лавці і до вподоби зітхати. Ви лиш глядіть, чи він не робить чого злого. Дубльтавн спускає ся на вашу сторожкість, сер! Чи незнакомий не пійде над ріку, чи він не має там помічників на човнах, чи він не жде на яку нагоду, аби обрабувати зелїзничий поїзд, як недавно стало ся коло Мадізон... Заждіть ще, Джон!

Судия Дікінзон наслухував: поїзд наближав ся до стациї. Судия поглянув на Джона своїми бистрими очками і сказав:

— Джон!

— Слухаю, сер!

— Хиба би я дуже милив ся, як би ви его там найшли. Він хотів змилити вашу чуйність і осягнув свою цїль. Імовірно він мусів вже свою річ зробити і буде старати ся всісти до поїзду. Спішіть ся.

Вікно Дікінзона замкнуло ся і Джон Келлей чим скорше удав ся на дворець. Чоловік без намірів все ще сидів з глубоко похиленою головою на своїм давнім місци. Джон Келлей розглядав ся за можливо найдовшою і густою тїнию, аби в ній укрити свою довгоногу стать. Але що то не удало ся, постановив Келлей сїсти собі під стїною маґазину. Відтак голова Джона Келлея оперла ся сама з себе о стїну і хвильку пізнійше поліцияит солодко і твердо заспав. Судия Дікінзон ждав ще якийсь час, але коли поліцияит не вертає, заключив він з того, що той чоловік без намірів мусів застати ще на тім самім місци. Він хотів саме гасити лямпу, коли донесено ему, що хтось приїшов до него від поїзду в наглій справі.

І справді війшов до комнати скорим кроком якийсь чоловік досить непевного вигляду, в котрім однако досьвідне око судиї розпізнало сейчас поліцийного аґента.

— Ви тутешний судия? — спитав кланяючи ся, гість.

— Судия міста Дубльтавн — відповів Дікінзом поважно.

— Потребую конечно приказу увязненя, сер.

— Ах! Я собі зараз то гадав.. Чоловік великаньского росту і сильної будови тїла?... Що приїхав сюди передпослідним поїздом?...

Аґент глядів з зачудованєм на бистроумного судию і сказав:

— Як? Ви знали би вже, що дикий з Нового Йорку...

Судия Дікінзон скинув скорим поглядом аґента і спитав:

— Ваша повновласть?

Аґент спустив очи в долину.

— Я так скоро за ним їхав, що не мав часу заосмотрити ся в приказ увязненя. Але та річ так звістна..... Дикий, що убив Гопкінса...

— Після послідних телеґрам — замітив судия холодно — здоровлє поліцианта Гопкінса в найліпшім стані. Питаю вас о повновласть?

— Я вам вже сказав, сер.. річ дуже важна. А до того — то чужинець.

— Иншими словами — ви з чужинцями

не було; — 3) Висказуе ся сожалінє з причини деяких неправильностий в поступованю судовім, що показали ся підчас слідства.

Здае ся, як колиб в Манджуриї мимо великих злив, які там тепер настали, лагодили ся на найблизші днї якісь важні події. Не без певної рациї звертають деякі войскові знатоки увагу на то, що Японцї, знаючи, що їх може заскочити в Манджуриї пора дощів, мусіли числити ся і з тим фактом, та що они безперечно приготовили ся до акциї і підчас сеї пори. З вістий, які тепер надходять з російскої і японьскої сторони, показує ся, що Японцї не лиш держать гірскі переходи в своїх руках і укріпляють ся в них, але й правим крилом (армія ґен. Курокого) посувають ся в сторону Ляоян і старають ся тут обійти позициї армії ґен. Куропаткіна, котра пересунулась була дальше на полудневий захід під місто Гайчен. З російскої сторони доносять, що Японцї укріпили ся сильно в передолинї Далін, а в рапорту ґен. Курокого показує ся, що Японцї взяли вже найсильнійшу доси російску позицию в горах передолини Мотіен і посувають ся звідси дальше до Ляоян. Куркі доносить: Дня 4 с. м. о 4 год. над раном одна компанїя Росиян окружила наші о два кільометри на північний захід від передолини Мотіен (отже вже поза горами) уставлені сторожі. Розпочала ся завзята борба на баґнети. Неприятель завернув взад і ми пустились за ним в погоню. Більше менше в тім самім часї заатакував неприятель нашу передну сторожу на захід від Скіякулїн (назва очевидно перекручена в депешах), але і тут ми его відперли. Ми мали 13 убитих і 2 офіцирів а 36 вояків ранених. Неприятель лишив на побоєвищи 53 убитих і 40 ранених а підчас нашої погонї потерпів ще більші страти.

Новинки.

Львів дня 8-го липня 1904.

— **Секретарем краківского унїверситету** на місце помершого дра Цифровича іменований податковий інспектор др. Іван Валїґурский.

— **Цїсарскими радниками** при тернопільскім трибуналї іменовані отсї торговельні асесори: Едвард Франц, купець, Рудольф Ґаль, промисловець, Мариян Крижановский, аптикар, Конрад Лянґ купець, Яків Парнас, прокурист гіпот. банку, Йоахим Парнас, посесор дібр, др. Пінелес, властитель реальности, Лев Вільнер, властитель дібр і Бернард Шіц (вже передше відзначений тим титулом).

— **Приватна ґімназия в Сокали.** Філїя Товариства педаґоґічного в Сокали постановила з д. 1 вересня с. р. отворити в Сокали першу клясу приватної ґімназиї. В той спосіб бажае та філїя заступити недостачу державної ґімназиї в сокальскім повітї, а головно уможливити ґімназияльну науку дїтям менше заможних селян, котрим трудно посилати своїх синів до шкіл середних поза тим повітом так з причини великого їх віддаленя, як і задля надто великих коштів утриманя в більших містах. Отворене першої кляси буде однакож можливим лиш тодї, коли найдальше до 15 с. м. зголосить ся до сеї кляси що найменше 20 кандидатів.

— **Вписи до торговельної академії** відбудуть ся в передвакацийнім речинцї дня 15 і 16 липня від 9-ої до 11-ої год. рано в дирекциї заведеня (ул. Скарбківска ч. 39). Ученики мають зголосити ся з родичами, зглядно опікунами, або виказати ся їх письменним позволенем. Крім того треба виказати ся укінченем 14 лїт, метрикою хресту і укінченем IV кл. середної школи з нотою першого степеня або трех кляс школи виділової з поступом що найменше добрим за предложенем сьвідоцтва. Ученики виділових шкіл мусять зробити додатковий іспит з викладової мови, альґебри і рахунків, котрий то іспит відбуде ся два 18 с. м.

— **Тов. „Шкільна Поміч" в Сокали** повідомляє, що з початком нового шкільного року прийме до селяньскої бурси імени сьв. Николая в Сокали на приміщене 30 учеників. Условія принятя: 1) оплата готівкою 4 К місячно і достава харчу в натураліях, або 2) оплата 16 К місячно за цїле удержане. Зголошувати ся треба устно або письменно у о. Левицкого, пароха в Сокали, найпізнїйше до 10 серпня с. р.

— **Бурса в Золочеві.** Філїя тов. „Просьвіти" в Золочеві отвирає з днем 1 вересня с. р. бурсу для учеників публичних шкіл. Условія принятя: оплата 20—30 місячно за цїле удержанє (доплата в натураліях допускає ся); ученик мусить бути здоровий; при вступі мусить виказати ся перед зарядом бурси, що має всї потрібні річи. Поданя, адресовані до комітету бурси, треба вносити найдальше до 16 с. м. на руки о. проф. Громницкого.

— **Пригоди з оружием.** В Яричеві новім, пов. львівского, гаєвий Іван Матеушко лишив в лїлї коло робітників набиту рушницю, а сам віддалив ся на хвилю. Господар Василь Тягнибік в жарті змірив ся із рушницї до 15-лїтної дївчини Каролини Кін. Оружє випалило і дївчина упала на місци трупом. Тягнибік утік, а гаєвого жандармерия потягнула до відвічальности. — З Лїська доносять: До коршми в Рівни прийшов оноді по полудни 26-лїтний Володислав Михальский, кухар ґр. Русоцкого в Устиянові, з рушницею на плечи. Підчас розмови із селянами Михальский орудував рушницею так неосторожно, що наступив вистріл. Куля перебила ему правий бік. Мимо лї-

---

поводите ся як хочете. Не видам вам приказу арештованя.

— Алеж, сер... такий небезпечний чоловік...

— Полїция міста Дубльтавн, пане, виповнить свій обовязок! — сказав судия Дікінзон гордо. — Не хочу, аби відтак писали часописи, що в містї Дубльтавн увязнено без причини чоловіка.

Аґент здвигнувши плечима, відійшов і поперед всего удав ся до телєґрафічного уряду, а судия Дікінзон поклав ся спати, цїлком пересьвідчений, що полїция міста Дубльтавн має тепер не аби яку поміч при стереженю чоловіка без намірів. Але таки положив ся, вислав ще телєґраму, яка взивала на слїдуючий день до Дубльтавну містера Евгенія Нілова.

XXX.

Рано зголосив ся у судиї Джон Келлей.

— Ну, що там, Джон? — спитав Дікінзон.

— Всьо в порядку, сер. Лише.... на него ще один уважає.

— Знаю. Малий чоловік в сїрім одїню.

Джон Келлей глянув з незвичайним поважанем на всевідучого судию і говорив дальше:

— Він все ще там сидить, підперши голову руками. Коли рано будник переходив попри него, він лиш глянув на него. „Як хорий пес" — сказав Вілїямс.

— І більше нічого?

— Люди з міста збирають ся довкола него.... Цїла площа довкола двірця вже повно людий.

— А щож они хотять?

— Імовірно хотять також пізнати его наміри.... А до того ще розійшла ся чутка, що то той дикий, що убив в Новім Йорцї полїциянта Гопкінса.

Донесенє Джона було цїлком правдиве. Через ніч вість о тім, що поїздом прибув якийсь дикий чужинець, котрого наміри сбудили підозріне містера Дікінзона, розійшла ся по цїлім містї, а рано, коли показало ся, що чужинець не мав ніяких намірів і сидів цїлу ніч на лавцї непорушно, попало місто Дубльтавн в легко понятне зворушене. Товпи цїкавих почали збирати ся довкола дивного чоловіка, насамперед школярі, відтак склепова служба, дальше повертаючі з торгу дубльтавскі жінки, одним словом цїле поволи будяче ся і до своєї звичайної роботи спішаче місто зібрало ся вкінци на площи перед двірцем, а кождий старав ся очевидно зміркувати, чого хоче той давний чужинець.

Однако то було дуже тяжко, бо чужинець все ще сидів на тім самім місци, глядів на переходячих і відповідав деколи на їх питання в якійсь незрозумілій бесїдї. Але Матвій мав вже тепер свій певний намір. Коли він в тїй довгїй ночи зріло обдумав своє положене, між тим як місто спало а тїни полїциянта Келлея і прибувшого детектива чатували на него, прийшов він до заключення, що нїхто не може утечи перед своєю долею, а доля его, чоловіка без мови і без пашпорту, уявлялась ему в видї не минучої визниці.... Він довго над тим думав і рішив, що чи скорше чи пізнїйше все таки буде мусів познакомити ся з американьскою „дїрою". Отже волів скорше як пізнїйше. Дасть знаками пізнати, що нічого не розуміє, а про ново йоркску історию тут очивидно нїхто не може знати... Тому аж лекше відотхнув і підняв ся з радісним довірєм, аби вийти напротив добродушного Джона Келлея, що розпихаючи товпу, наближав ся до него.

Судия Дікінзон прийшов до судової салї, коли на дворі перед его домом роздав ся крик і гамір і в слїд за тим до салї вдерла ся товпа. Чужий великан стояв лагідний посеред салї, а Джон Келлей розглядав ся з гордою радостию довкола себе

— Він виявив намір, пане судийо — сказав полїциянт виступаючи наперед.

— Добре, Джон. Я знав, що ви оправдаєте положене у вас довіре. А який він намір виявив?

— Хотів мене укусити в руку.

Містер Дікінзон аж підскочив.

— Укусити в руку?... Отже то таки правда! Чи ви того цїлком певні, Джон Келлей?

— Маю сьвідків.

— Добре. Переслухаємо сьвідків. Справа вимагає строгого слїдства. Чи містер Нілов ще не приїхав?

Нілова ще не було. Матвій глядів з зачудованем і невдоволенем на то, що довкола него діяло ся. Він постановив стрітити ся з неминучим, але ему видавало ся, немов би и то відбувало ся тут в якийсь цїлком дивний спосіб. Він представляв собі ту річ о много простїйше. Чоловіка питають о пашпорт, він не має. Его беруть і полїциянт з книжкою під пахою відводить его, де треба. А дальше рішає вже начальство.

Але тут не уміли они і тої простої річи зробити так, як було треба. Тут зібрала ся товпа людий, немов би хотїла глядїти на дикого зьвіра, всї тиснули ся до судової салї, а на почестнім місци сидів той старий обідраний чоловік з вчера, вправдї тепер цїлком прилично одїтий, але без ніяких урядових віданак.... Матвій глядів з якимсь обуренєм довкола.

Тимчасом судия почав переслухуванє.

— Насамперед мусимо дізнати ся про народність і імя того чоловіка — сказав він. — Your name?

Матвій мовчав.

— Your nation? — А що й тут не одержав відповіди, розглянув ся по присутних. — Чи нема тут кого, хто би розумів хоч кілька слів по російски? Містрес Брайс! Менї здає ся, що ваш отець походив з Росиї?

Якась може сороклїтна женщина, низького росту, з такими сивими хоч значно блїдшими очима як у Матвія задержала ся перед Матвієм і немов би на щось пригадувала собі.

В судовій сали настало тихо. Жінка глядїла на Лозівця, а очи Матвія аж впили ся в неї. Она була дочкою одного польского еміґранта. Еї мати вчасно померла, отець десь в Каліфорнії розпив ся і також зійшов марне зі сьвіта, а еї виховали Американцї. Неясні споминки ворушили ся тепер в еї голові. Она вже давно забула свою рідну мову, але в еї памяти жили ще слова піснї, яку ще як мала дитина чула від своєї матери. Нараз очи еї засьвітили, піднесла руку до гори, тріснула пальцями і почала як яка машина співати:

Kiedy ranne wstają zorze
Ciebie ziemia, Ciebie morze...

Матвій стрепенув ся, кинув ся до неї і почав скоро і оживлено говорити до неї. Звуки славяньскої мови велїли ему надїяти ся ратунку, того, що вкінци его порозуміють, що все таки найде ся якийсь вихід для него.

карскої помочи Михальский помер кілька годин пізнїйше.

— **Убийство.** З Товмача доносять: Селянин з Торговицї Іван Танюк, чоловік жонатий, удержував любовні зносини з вдовою Мариею Дутчаковою. Вість про се дійшла до відомости свояків, а коли всякі его вговорювання не помагали, два брати помершого Дутчака, Федір і Гриць побили Танюка так сильно, що той по кількох годинах помер. Повітовий суд зарядив слїдство в тій справі.

— **Самоубийство.** З Рави рускої доносять, що в селї Любичі-Князю селянин Іван Кищак підрізав собі на порозї свого брата Сидора бритвою горло і незабаром помер. Причиною самоубийства були лихі відносини материяльні і процес о ліс, який вів з братом Сидором.

— **Огнї.** В Василеві коло Угнова згоріли 2 селяньскі загороди, а при ратованю найшла смерть 15-лїтна дївчина. — В Туринцї, жовківского повіта, вибух в двірскім лїсї пожар, котрий знищив около 40 моргів молодого деревостану. Огонь повстав від папіроски, киненої селянином, що вертав з церкви. — В Радловичах, самбірского повіта, згоріло 7 господарств вартости 9300 К, наслїдком неосторожности дїтий, котрі бавили ся сїрниками.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Інсбрук 8 липня. Ректорат застановив виклади на всїх трох виділах тутешного університету.

Триест 8 липня. „Ріссово" доносить з Реки, що консорция з фондом півтретя міліона веде переговори з угорским правительством що до будови доків для великих кораблів торговельних і воєнних.

Дянце (Gjangtse) 8 липня. Бюро Райтера доносить: Анґлійцї здобули тибетаньскі шаньцї, при чім погиб 1 офіцир і 3 вояки а 4 офіцири і 23 вояків есть ранених.

Тієнцин 8 липня. Від дня 27 червня голосна ескадра японьска занята висаджуванем войска і пушок в порті Дальнім, що есть приготовленем до остаточного атаку на Порт Артур.

Льондон 8 липня. Посольство японьске оголошуе: Адмірал Тоґо доніс до Токіо, що торпедовець „Каймон" наїхав дня 5 с. м. в заливі Талієнван на російску міну і потонув. Згинуло трох офіцирів разом з комендантом і 19 моряків прочі уратували ся.

Рим 8 липня. Арештовані за зраду воєнних тайн капітан Ерколессі і его жена в Мессинї хотїли відобрати собі житє, але їм перешкоджено. Міністер війни затвердив вже арештоване. Ерколессі за помочию підроблених ключів викрав з зелїзної шафи 300 фотоґрафічних плянів мобілізациї і фортифікациї побережа і хотїв дома скопіювати. При арештованю відобрано ему всї пляни.

Порт Саїд 8 липня. Бюро Райтера доносить: Пароход „Петербург" з добровільної російскої фльоти приплив тут вчера і везе 240 людий залоги. Цїлию подорожи Владивосток.

Петербург 8 липня. Ген. Сахаров надіслав обширний рапорт про численні стички передних сторожий російских з японьскими передними сторожами. З того рапорту виходить, що японьскі передні сторожі стоять почавши від Сюничен аж до передолини Чіпанлїн і Далїн. Обі сї передолини знаходять ся в руках Японцїв. Головні сили японьского війска знаходять ся в передолинї Феншуілїн. Коло Намаю на 15 кільометрів від Ханлїна, підчас густої мраки Японцї обступили були передну сторожу і взяли поручника Булїґа і 27 вояків до неволї; прочим удало ся втечи.

Петербург 8 липня. Адмірал Скрндлов доносить, що фльотилля торпедовців під командою капітана Радена, вислана на реконенанс до Ґензана переконала ся, що в тім порті нема неприятельских кораблів воєнних; були там лиш три кораблї торговельні, котрі зараз спалено. Відтак знищила фльота кілька кораблів перевозових. Дня 1 липня дивізия кружляків під командою Безобразова стрітила 7 великих японьских кораблів воєнних і завернула назад. Атак японьскої пльотилї торпедовців розпочатий о 8 годї не удав ся. Безобразов припускає, що російскі вулї знищили два японьскі торпедовцї.

Курс львівский.

Дня 8-ого липня 1904.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	53·5 –	545 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясси	573·—	583 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	350 —	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98·80	99 50
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·50	102 20
4½% листи застав. Банку краев.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краев.	99 20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4%	99·40	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99 60	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·30	100·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102 80	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	99 60
Позичка краев. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·50	100 20
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	76 —	82 —
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 —	55 —
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	29·—	30 —
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	68 —	72· –
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	20·90	21 90
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11 –
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·20	117·70
Доляр америк.	4·80	5· –

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Але очи жінки знов померкли. Она пригадувала собі лиш на ті слова піснї, але не розуміла з того нічого. Відтак склонила ся перед судиею, сказала щось по анґлійски і уступила назад.

Матвій кинув ся за нею і як божевільний кричав щось за нею, але аґент і Келлей заступили ему дороґу. Може бояли ся, що він схоче ту женщину так само укусити як перед тим поліцианта.

Тодї вхопив ся Матвій заганяючись поруча лавки. Его очи були широко отверті, як у чоловіка, що має страшний привид. І дійстно ему, голодному, утомленому і зденервованому чоловікови лучило ся перший раз в житю, що він на яві мав сон. Видавало ся ему цїлком виразно, що він ще на кораблю і стоїть на заднім покладї, що ему закрутила ся голова і він упав у воду. То снилось ему в часї подорожи нараз і він все тодї гадав, що мусить дїяти ся такому бідному чоловікови, коли він нараз опинить ся сам, без надїї, посеред того без сердечного, безмежного і лютого океану.

Тепер той самий сон пересунув ся по при его широко отверті очи. Замість судиї Дікінзона, замість поліцианта Келлея, замість всїх тих людий, замість судової салї, бачив він цїлком ясно филї, шумлячі, розбурхані, зимні филї.... Грізно котять ся они до него і шумять і плескочуть і перевалюють ся на него.... Дармо силуєсь він добути ся знов на верх води, кричати, чогось чепити ся, не потонути.... Его щось тягне в долину. В ушах шумить, перед очами стоїть страшна, незвістна зелена глубінь. То конець. І нагле похиляє ся над ним людске лице з синими завмерлими очима. Він відзиває, надїє ся, жде ратунку. Але очи мутні, лице блїде.... То лице мерця, що вже перше утонув....

Цїлий образ виринув лиш на секунду перед ним, але так наглядно, его серце стиснуло ся в такім страху, що він з зойком вхопив ся за голову.... „Господи Боже, Пречиста Дїва" — прошептав — „спасайте нещасливого чоловіка. Менї здаеть ся, що я зійшов з розуму."

Він протер очи рукою і почав знов глядати на лицях тих людий проміня надїї.

Як раз в тій самій хвили пояснював поліциянт Джон судиї Дікінзонови, серед яких обставин проявив ся намір чужинця. Коли він до него приступив, оповідав поліциянт, той взяв его так за руку (Джон взяв руку судиї), а по тім о так зігнув ся....

І поліциянт Джон, похилений над рукою судиї, вишкірив зуби, задля більшої наглядности і надав цїлому свому лицю дикий, подібний до хижого зьвіря вигляд.

Та демонстрация зробила велике враженє на зібрану публику, а ще більше на Матвія. Ту бесїду і він зрозумів. На вид рухів Келлея стало ему нараз неодно ясним: причина, чому Келлей так напрасно вирвав ему свою руку, а навіть, чому він, Матвій тодї в центральнім парку дістав так порядно палицею. І так жаль і гірко стало ему на серци, що він всьо забув.

— То неправда — крикнув — не вірте тому падлюцї.... — І до глубини обурений на клевету, кинув ся до стола, аби показати судиї, що властиво хотїв він зробити з рукою Келлея.

Судия Дікінзон скочив з свого крісла і наступив при тім на свій новий капелюх. Один присутний в судовій сали сильний Нїмець, Келлей і ще кількох мужчин вхопили Матвія з заду, аби він не зробив якої кривди вибраному мешканцями Дубльтавну судиї; в судовій сали настала метушня, якої ще місто не затямило Ті, що стояли близше дверий, вибігли, поперевертали ся і кричали, а в серединї дїяло ся щось непонятного і страшного....

Збіджений, зголоднїлий, обиджений, до розпуки доведений, стряс Лозївець з себе всїх Американцїв, які его держали і лиш рівний ему в силї Нїмець держав его ще, заперши ся ногами, з заду за ліктї.... А він старав ся вирватись з набіглими кровію очима і з чувством, що він дїйстно може одуріти і що справдї має охоту кинути ся на тих людий, бити їх а може навіть і кусати.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).